

Uncanny

Μαρία Αυγέρη

2019

Βιογραφικό σημείωμα συγγραφέα

Η Μαρία Αυγέρη, γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αθηνών, Πολιτικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο Εκπαιδευτικής Διοίκησης και Ηγεσίας, από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Εργάζεται ως δασκάλα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 0035799469513

Email: avgerimaria@gmail.com

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί ελεύθερα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή να το αναδημοσιεύσει, παρακαλείται να επικοινωνήσει με τη συγγραφέα.

Uncanny*

**(ανοίκειο, το παράξενο, μυστηριώδες, αφύσικο, το παράλογο κατά Freud)*

Περίληψη

Ο Έιντζελ και η Εστέλια, ζευγάρι, εργάζονται ως δημοσιογράφοι, σε τοπικό πρακτορείο ειδήσεων.

Ο κληρικός Βάλμποργκ, διωγμένος από την εκκλησία για την προκλητική φιλοσοφία του, συζεί με την ερωμένη του Άγαρ.

Ένα στοιχείό τους κατατρέπει. Η φαντασία τους πληγώνει και τους γιατρεύει. Ανεβαίνουν και πέφτουν συνεχόμενα.

Όλοι εμείς, που κάποτε τυχαίνει να συμπορευτούμε με ένα άλλο μισό μας κι αυτό μοιρασμένο. Ένα πρόσωπο διαιρεμένο σε τόσο ίσα - αν και φαινομενικά ανόμοια - μέρη, που αιωρούνται διλημματικά άλλοτε σε συνομολογία και άλλοτε σε άγνωστο για όλους κόσμο.

Προσωπικότητες που συναντιούνται και μοιράζονται στην alter ego σφαίρα τους, ψάχνοντας με επώδυνο τρόπο την άκρη στη ζωή, ενώ οι σχέσεις γίνονται βασανιστικές και επικίνδυνες.

Πρόσωπα**

1. E/A

Εστέλια (35άρα, λεπτοκαμωμένη, δυναμική)

Άγαρ (35άρα, ισχνή, χλωμή, άβουλη)

2. E/B

Έιντζελ (55άρης, ήρεμος, καλοσυνάτος - αδιάφορη, συνηθισμένη εμφάνιση)

Βάλμποργκ (55άρης, καλογυμνασμένος, βλοσυρός, είρωνας)

3. Νόλλι (απροσδιορίστου φύλου, αρκετά νεαρής ηλικίας)

*** (Οι E/A και E/B, είναι αντίστοιχα τα ίδια πρόσωπα, τα οποία εναλλάσσουν χαρακτήρες,*

η γυναίκα ως Εστέλια και Άγαρ, ο άντρας ως Έιντζελ και Βάλμποργκ)

Σκηνή πρώτη

- Δωμάτιο γραφείου. Δύο απέναντι τραπέζια με υπολογιστές. Μπροστά από κάθε οθόνη, καθισμένοι δυο υπάλληλοι γράφουν.

Έιντζελ (Χτυπάει το τηλέφωνο κι απαντά)

Μάλιστα. Σχεδόν. Το άρθρο για την εξαφάνιση απομένει. Πριν σχολάσουμε θα σας ενημερώσω. (Παύση)

Όχι, όχι. Δεν είναι ξεκάθαρο. Δεν πιστεύω ως αύριο να έχει τελειώσει. Αν και είναι σχεδόν έτοιμο για αποστολή, απομένουν κάποιες μικροδιορθώσεις διατύπωσης. (Παύση)

Περιμένω απόψε να μου στείλουν την ετυμηγορία του εισαγγελέα και την ανακοίνωση του πορίσματος για να το επισυνάψω και να το παραδώσω για εκτύπωση. Θα δημοσιευθεί στην πρωινή. (Παύση)

Το πολύ σε δυο μέρες. Μάλλον Δευτέρα. (Παύση)

Οπωσδήποτε θα τηλεφωνήσω. (Παύση)

Παρακαλώ. (κλείνει το τηλέφωνο)

Εστέλια (μονοκόμματα, κοφτά, μηχανικά, επιτακτικά, έντονα)

Έξι παρά δέκα. Είναι ώρα. Κάνε γρήγορα. Σχολάμε. ΦΕΥΓΟΥΜΕ.

Έιντζελ

Ναι, ναι. Μισό λεπτό να κλείσω, Εστέλια. Εντάξει. Πάμε.

- Σηκώνονται ταυτόχρονα και κατευθύνονται προς την πόρτα. Σκοτάδι.

-
- Περιβάλλον σκοτεινό, με ένα τραπέζι, τρεις καρέκλες κι ένα κρεβάτι. Στο κούφωμα της πόρτας ψηλά, μια μπάρα. Η Άγαρ, στρώνει το τραπέζι, φιμωμένη με μαντήλι. Ο Βάλμποργκ, κρεμασμένος στη μπάρα.

Βάλμποργκ (ρυθμικά, ανεβοκατεβαίνοντας με έλξεις σε μπάρα)

Άγαρ.

Αγαπημένη.

Δες με.

Βλέπε.

Κοίτα.

Πάντα πάνω.

Κρέμομαι και πονώ.

Πιάνω τον ουρανό.

Από τις σπασμένες γρίλιες μέσα

Παίζω. Με το φως.

Ουχ υπομένει το σκότος την του φωτός παρουσίαν·

ου νόσος υγείας επιλαβούσης ίσταται·

ουκ ενεργεί τα πάθη της απαθείας παρούσης.

Ανεβοκατεβαίνω.

Γεννιέμαι.

Πεθαίνω.

Ξανά. *(κατεβαίνει πηδώντας και πάει δίπλα της)*

Τη ζωή, Άγαρ, την αντλείς από τον θάνατο. Καταλαβαίνεις τι σου λέω; Το δίδαξα από τον άμβωνα, πολλές φορές. Αμέτρητες. Άκουγες. Πίστεψες. Αυτό σε σώζει και σε κρατά κοντά μου ως τώρα. Αυτοί, οι άλλοι, οι τυφλοί, με έδιωξαν. Αυτοί θα είναι οι πάντα άπιστοι και νεκροί. Είναι λίγοι όσοι ακολούθησαν τον μόνο μυστικό δρόμο που οδηγεί στην ανάσταση, αγαπημένη. Με περιμένουν να τους οδηγήσω. Κι εσύ, είσαι ιέρειά μου σ' αυτό. Μην ξεχνάς. Να είσαι έτοιμη. Σύντομα θα μας τραβήξει ο βαρύς σταυρός με δύναμη μεγάλη στον ουρανό.

(κοιτάζοντας πάνω)

Ει τις θέλη οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν, και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι.

(γυρίζοντας απότομα προς το μέρος της)

Να πιστεύεις σε μένα. Η θεία χάρη θα δοθεί και θα ελαφρύνει την επάνοδο σ' όποιον τα καταφέρει να πειθαρχήσει ως το τέλος.

Μοιράσου μαζί μου τις σκέψεις σου, αγαπημένη μου. Ελευθερώσου για λίγο, και μίλα μου.

Άγαρ *(βγάζει το μαντήλι και απαντά μονότονα, υποτονικά και άχρωμα, με σκυφτό κεφάλι)*

Σ' ευχαριστώ, που με διάλεξες. Δεν έχω σκέψεις άλλες. Αυτοπειθαρχώ, όπως ζητάς. Πιστεύω σ' εσένα. Σέβομαι τις επιθυμίες σου τις φωτισμένες από ψηλά. Σκέφτεσαι για μένα και σ' ευγνωμονώ. Αγάπη μου.

Βάλμποργκ *(πατρικά, επιτακτικά)*

Αγαπάς γιατί είσαι αθώα και αθώος είναι αυτός που δεν σκέφτεται. Κάτι πετύχαμε ως τώρα.

Μόνο σταμάτα τα πολλά λόγια. Κύμβαλα αλαλάζοντα. Φτάνει. Καλύψου, τώρα. Κλείσε το στόμα. Η τροφή που μας στάλθηκε πρέπει να καθαγιαστεί.

Δείξε σεβασμό στον πατέρα. Τίμησέ με. Κάνε με να πεινάσω. Θυμήσου κάθε τι ιερό. Ετοιμάσου. Πάρε με μέσα σου.

(Τον γδύνει, με μια μικρή λεκάνη κι ένα πανί τον πλένει και του κάνει έρωτα.)

Ντύσε με. Αργά.

(Του φοράει το ράσο του. Προσεύχονται μαζί.)

Σε ανάσταση προσδοκώ και εργάζομαι. Πιστεύω στη ζωή που μετά θάνατον δίνεται. Καρτερώ με τον θάνατό μου την ανάσταση. Θα προσφέρω βίαιο θάνατο και θα κερδίσω παράδεισο. Θα κατέβω σ' αυτόν. Στην επάνοδο όλων.

(Μεταφέρονται στο τραπέζι. Η Άγαρ, στέκεται όρθια δίπλα του και του σερβίρει. Ο Βάλμποργκ, υψώνει το ποτήρι του, στη διπλανή θέση, που η Άγαρ επίσης σερβίρει.)

Στο παιδί μας, που χάθηκε. Που φως της γέννησης δεν πρόλαβε να δει. Στο παιδί, που θα ξανάρθει.

Μπορείς να καθίσεις, Άγαρ. Φάε. *(Κάθεται και τρώει μια δυο μπουκιές)*

(τη σταματάει απότομα)

Σταμάτα. Αρκετά, τώρα. Τέλειωσες, αγάπη μου.

Άγαρ

Ευχαριστώ, κύριέ μου.

Βάλμποργκ

Πήγαινε μέσα και φρόντισε να κρατήσεις για τη χώνευση μόνο την απαραίτητη ποσότητα που καταλαβαίνεις πως σου χρειάζεται. Σε χρονομετρώ. Γνωρίζεις.

Η μεν τροφή τοις γυμναζομένοις, η δε αρετή τοις πεπαιδευμένοις ηδεία φαίνεται.

Μάθε να τρέφεσαι από τη θεία Ενέργεια. Σου εμφυσά ζωή και δύναμη στο σώμα σου. Η βρώση σου δημιουργεί σαρκικές ανάγκες. Γίνε η ίδια τροφή στο πνεύμα και στην ψυχή σου.

Άγαρ

Γνωρίζω, Βαλ.

(Η Άγαρ φεύγει)

Βάλμποργκ

Σε περιμένω.

(Η Άγαρ επιστρέφει)

Βάλμποργκ

Έλα, ξάπλωσε κοντά μου. Θα σε ξεκουράσω για λίγο, αγάπη μου. Πάρε με. Αγάπησέ με. Πρέπει να με κοινωνήσεις. Πιες με και κοιμήσου.

Σβήνουν τα φώτα. Σιωπή.

.....
Δωμάτιο γραφείου. Ο Έιντζελ και η Εστέλια κάθονται στα γραφεία τους, πίσω από τους υπολογιστές τους.

Εστέλια

Παρέδωσες; Εγώ κλείνω. Πήγε ήδη 6:00. Διψάω.

Έιντζελ

Ναι. Κι εγώ. Μίλησα με τον αρχισυντάκτη και του έστειλα το τελευταίο μήνυμα πριν λίγο. Πάμε να φύγουμε. Σχολάσαμε.

Εστέλια

Πώς αισθάνεσαι; Είσαι καλά; Θα βρεθούμε απόψε;

Έιντζελ

Μα και βέβαια. Θα σε δω στο σπίτι. Μαζί δεν θα πάμε;

Εστέλια

Ε, ναι. Όπως πάντα. Πώς αλλιώς, δηλαδή; Τι εννοείς;

Έιντζελ

Τίποτα. Άστο. Μπερδεύτηκα.

Εστέλια

Όχι εδώ. Μην αφήνεσαι. Έχουμε τον χρόνο μας.

Έιντζελ

Το παλεύω ώρες ώρες. Δεν ξέρω πώς. Προσπαθώ να το ελέγξω, αλλά δεν εντοπίζω την αρχή του. Δεν καταλαβαίνω πότε αυτός εμφανίζεται.

Εστέλια

Μην ανησυχείς. Και σ' εμένα πάει να συμβεί. Το συγκρατώ. Εμπόδισέ τον. Όχι εδώ.

Έιντζελ

Όσο μπορούμε και το διαχειριζόμαστε, είναι καλά. Σ' αγαπώ.

Αγκαλιάζονται, φιλιούνται και φεύγουν μαζί.

.....
Ο Βάλμποργκ και η Άγαρ, στο δωμάτιό τους, ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Σκοτεινά.

Βάλμποργκ *(Μέσα στη νύχτα, την ξυπνά)*

Ξύπνα! Τώρα! Σήκω!

Συγχώρεσέ με, αγάπη μου. Σε τρόμαξα; *(γελαστός, ήπιος, γλυκός)*

Δεν σε πειράζει, ε; Δεν πρέπει. Μην κλαις. Αυτό δεν είναι τίποτα. Ένα αστείο, είναι μόνο. Να καλοδέχεσαι τον φόβο για να τον νικήσεις. Σου έχω υποσχεθεί αιώνια ευτυχία. Ψυχή πανάλαφρη. Πρέπει να δοκιμαστείς με κάθε τρόπο. Το ξέρεις. Είσαι καλή σ' αυτό. Όσο εγώ

Ξέρω πως με λατρεύεις, τόσο πιο πολύ σ' αγαπώ. Θα είμαστε μαζί. Πανέμορφοι στον θάνατο. Δεν θα σ' αφήσω από την αγκαλιά μου. Πρέπει να μάθεις να αγνοείς κάθε ωραίο, ό,τι θεωρούσες απαραίτητο.

Μη σε πλανήσωσιν άνδρες ασεβείς, μηδέ πορευθής εν οδώ μετ' αυτών· έκκλινον δε τον πόδα σου από των τρίβων αυτών· οι γαρ πόδες αυτών εις κακίαν τρέχουσιν.

Εστέλια

Βαλ; Όχι. Όχι τώρα, σε παρακαλώ!

Βάλμποργκ

Αγαπημένη μου, έλα. Άγαρ, ξύπνα. Είμαι ο Βαλ σου.

Άγαρ

Από θαυμασμό και αγάπη δακρύζω, αγαπημένε. Το ξύπνημά μου από σένα είναι σαν να μπαίνει στο κορμί μου ο Ορφέας με τα τύμπανά του. Με γοητεύεις σαν ιερέας. Είσαι υπέροχος εραστής. Λατρευτικά, σε προσκυνώ κι ακολουθώ τον ορφικό σου βίο. Μέχρι να επισκεφτείς τον κάτω κόσμο. Ή τον πάνω.

Τη φιλάει τρυφερά και αγκαλιασμένοι ξανακοιμούνται. Σκοτάδι.

Σκηνή δεύτερη

Ο Έιντζελ και η Εστέλια, ξαπλωμένοι, κοιμούνται. Ο Έιντζελ, ζυπνά τρομαγμένος και σηκώνεται από το κρεβάτι.

Έιντζελ

Εστέλια;

Εστέλια

Καλημέρα. Τι ώρα είναι;

Έιντζελ

Οχτώμιση.

Εστέλια *(αναστατωμένη, πετάγεται από το κρεβάτι)*

Αργήσαμε. Τι κάνεις;

Έιντζελ *(δυνατά, προσπαθώντας να την καθησυχάσει)*

Ηρέμησε, Έστελ. Σαββατοκύριακο, αγάπη μου.

Εστέλια *(κάθεται δίπλα του)*

Τρόμαξα... Τι σ' έπιασε και ξύπνησες έτσι νωρίς σήμερα;

Θα φτιάξω καφέ. Θέλεις;

Έιντζελ

Περίμενε λίγο. Θέλω να σου πω πρώτα. Είδα ένα άσχημο όνειρο κι αναστατώθηκα.

Εστέλια

Εντάξει, Έντζυ. Δεν είναι τίποτα. Ένα όνειρο μόνο. Ηρέμησε.

Έιντζελ

Όχι, Έστελ. Πιστεύω πως είναι κάτι παραπάνω από ένα όνειρο. Κάτι μου λέει.

Εστέλια

Μα έχεις ιδρώσει. Τι έγινε; Πες μου.

Έιντζελ

Έβλεπα πως ήμουν παιδί. Μικρός πολύ. Γύρω στα τέσσερα.

Ήταν χειμώνας κι έτρεχα έξω στην αυλή του σπιτιού. Ένιωθα στα πόδια μου το παγωμένο χιόνι να γλυστράει τόσο που να μην μπορείς να ξεφύγεις.

Μπήκα στο σπίτι να κρυφτώ. Πήγα και κουκουλώθηκα κάτω από τα σκεπάσματα. Βρέθηκα γυμνός κι άκουγα τον τσίγκο από τη βροχή να πυροβολάει μέσα στο κεφάλι μου, λες και γινόταν επίτηδες για να μην ακούγεται καμιά κραυγή μου.

Θυμάμαι το χοντρό χέρι στο στόμα μου να το δαγκώνω από τον πόνο και να 'ναι υγρό, αλμυρό και βρώμικο. Με τον θόρυβο του τσίγκου κανείς δεν άκουγε.

Μετά, με έντυναν ξανά και με πήγαιναν και μ' άφηναν σχολείο. Θυμάμαι τον ψεύτικο θεό στην εικόνα που είχα στην τσέπη και τον κρατούσα όποτε δεν είχα λεφτά ν' αγοράσω κουλούρι στο διάλειμμα. Ήταν κοφτερές οι πλαστικές άκρες του και μου 'κοβαν τις χούφτες και μάτωνα και πόναγα όταν τον έσφιγγα.

Μετά, καλοκαίρι και μόνο ένα τραχύ σκοινί να κόβει τα χέρια θυμάμαι και ξερά στάχια να γδέρνουν όλο το κορμί που χτυπιόταν και σερνόταν πάνω τους. Ο ιδρώτας που έσταζε στο στόμα μου, ήταν το ίδιο αλμυρός και βρώμικος. Μου έλεγε πως ήμουν υπηρέτης του Θεού. Μετά μάτωνα.

Μια μέρα, κλαίγοντας, το είπα στην αγκαλιά της δασκάλας. Με άκουγε.

Εστέλια

Τι είπε; Σε πίστεψε;

Έιντζελ

Μαύρα φορούσε. Δεν θυμάμαι τίποτα άλλο. *(Την αγκαλιάζει. Κλείνουν τα μάτια. Σκοτάδι. Σιωπή.)*

.....
Στο δωμάτιό τους, ο Βάλμποργκ και η Άγαρ, στο κρεβάτι. Στην ίδια θέση με πριν.

Βάλμποργκ *(Ανασηκώνεται)*

Καλημέρα. Τι έχουμε σήμερα; Πες μου, αγάπη μου. Ζήτα. Σήκω και γονάτισε πενθώντας. Σκύψε το κεφάλι και παρακάλα με, γλυκιά μου. Ζήτα να σε λατρέψω.

Άγαρ

Βαλ, κύριέ μου. Με βαραίνουν σκέψεις. Αλάφρυνέ με όσο μπορείς. Έχω αμαρτήσσει. Με είδα. Κρυφά.

Τα μαλλιά μου. Μάκρυναν. Να... σου δίνω ψαλίδι. Ξυράφι. Κόψε. Δεν τα θέλω πια. Δεν τα χρειάζομαι.

Σε παρακαλώ, αγάπη μου.

Βάλμποργκ *(με ηρεμία, ενώ της χαιδεύει το κεφάλι)*

Η ψυχή μιαίνεται τω αγαπήσαι τας σαρκικές ομιλίας και ματαιολογίας.

Θα σε ελαφρύνω. Θα έρθουν όλα χωρίς να το καταλάβεις. Γιατί σκέφτεσαι; Τι δεν καταλαβαίνεις; Σκέφτομαι είναι δεν καταλαβαίνω. Εσύ δεν χρειάζεται να σκέφτεσαι. Δεν πρέπει. Αμαρτάνεις κι άλλο. Να ξέρεις, κάθε σκέψη που περνά από το νου μας, είναι επικίνδυνη. Μας κάνει επικίνδυνους. Εσύ είσαι έτοιμη να διώξεις κάθε τι μακριά σου. Μπορείς να διαλέγεις.

Γύρε το κεφάλι.

(Της κόβει τα μαλλιά)

Βάλμποργκ

Είσαι έτοιμη. Πιο όμορφη από ποτέ. Σ' ευχαριστώ που μου δίνεσαι. Πώς νιώθεις;

Άγαρ

Όλα όσα μου έμαθες πως πρέπει να νιώθω. Τίποτα.

Σ' ευχαριστώ.

Βάλμποργκ

Αξίζεις τα καλύτερα. Φίλησέ με. Μέτωπο, χέρια, χείλη και πόδια.

Βάλε το μαντήλι σου στα μαλλιά.

Αγία μου. Μαζί σου φτάνω στα ουράνια. Σε σηκώνω στον σταυρό μου.

Γονάτισε και δες που πέτομαι ελπίζοντας πάνω σου.

Άγαρ

Είσαι όμορφος εκεί ψηλά. Θεός στη θέση του θεού μου. Σαν όνειρο που θέλει να ξεπλύνει ό,τι βαραίνει τη ζωή μας. Νιώθω να αδειάζω όλο και πιο πολύ.

Βάλμποργκ

Μην ανησυχείς, για τίποτα εσύ. Έτσι πρέπει να γίνουν όλα. Έχουμε κάνει σημαντικά βήματα. Η μόνη μας αλήθεια είναι η θεία ηρεμία μέσα μας. Φυλακίσαμε κάθε δύναμη και οργή, δεν μας επηρεάζουν συναισθήματα. Μόνο καταστροφή φέρνουν. Μόνο η απόλυτη ησυχία του Θεού κυριαρχεί και η θέλησή του πως ήρθε η ώρα πια να αρχίσουμε την προσφορά βοήθειας στον κόσμο που ζητά λύτρωση.

Άγαρ

Με φοβίζεις κάποιες φορές. Αλλά απ' ό,τι μ' έμαθες, έτσι εκφράζεται ο σεβασμός.

Βάλμποργκ

Ιμάντωσης ξυλίνη ενδεδεμένη εις οικοδομήν, εν σεισμώ ου διαλυθήσεται· ούτω καρδιά εστηριγμένη επί διανοήμασι βουλήs, εν καιρώ ου δειλιάσει.

Αμφισβητείς τον έρωτά μου για σένα;

Άγαρ

Κάθε άλλο. Όσο κι αν αυτός εκφράζεται με θεϊκή πατρότητα. ...Με μιας περίεργης θρησκευτικής μορφής περιεχόμενο.

Βάλμποργκ

Ο έρωτας είναι θρησκεία ο ίδιος, αγάπη μου. Δρόμο γλυκόπικρου μαρτυρίου ακολουθείς και στα δύο. Σε στέλνουν στα ουράνια ή στα έγκατα. Στο τέλος, βαθιά κατάληξη έχουν και τα δυο.

Άγαρ (σκουπίζοντας τα μαλλιά από το πάτωμα)

Το θέμα είναι κατά πόσο και τα δυο σε οδηγούν στον χαμένο міτο.

Βάλμποργκ

Διαπιστώνω άρση βεβαιότητας. Σε ανησυχεί μήπως χάθηκες;

Άγαρ

Νομίζω. Λίγο θάνατος. Δυο μέρες μονάχα πέρασαν. Αυτό θα φανεί αιώνες αργότερα. Αν περιμένουμε ακόμα.

Βάλμποργκ

Από τη στιγμή που έχουμε στείλει το στίγμα μας στον ουρανό, θα τα βρούμε όλα μπροστά μας.

Άγαρ

Ναι, αγάπη μου. Πάντα θα είσαι ένας συγκεκριμένος μεσημβρινός και εγώ ένας παράλληλός σου.

Βάλμποργκ

Τόσες όμορφες μέρες θυσίας, ο ένας κοντά στον άλλο.

Άγαρ

Ακόμα δεν κατάλαβα πώς ήρθαμε ως εδώ. Αναρωτιέμαι όμως. Για άνω κόσμο δεν μίλησε κανείς. Άδη λένε τον κάτω και την κόλαση, πάνω ο παράδεισος. Κι αν αυτά είναι αντίστροφα; Αν όλα είναι πουθενά;

Βάλμποργκ

Χρειάζεται να ξέρεις λεπτομέρειες;

Άγαρ

Σίγουρα όχι. Και δεν πρέπει να θέλω. Αλλά ομολογώ πως το μόνο που μάλλον νομίζω πως ξέρω, είναι το από πού.

Βάλμποργκ

Και πώς θα απαντούσες σ' αυτό;

Άγαρ

Δεν ήξερα το πουθενά. Τελικά κατάλαβα τις διαστάσεις του. Τίποτα συγκεκριμένο. Αιωνιότητα. Έργο τέχνης.

Βάλμποργκ

Αν τις κατάλαβες, αγάπη μου, είσαι κοντά. Πολύ κοντά στο θείο που αναζητούσες ερχόμενη κοντά μου.

Άγαρ

Και πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι μόνη μου. Κατάλαβα περισσότερα απ' όσα ήθελες να πεις. Με ωθείς σε όλα όσα δεν θα περνούσαν καν απ' το μυαλό μου.

Βάλμποργκ

Αρκεί να μην βρίσκεται σε αταξία το μυαλό σου.

Άγαρ

Και πώς το πολεμάς κάτι τόσο φοβερό;

Βάλμποργκ

Συνεχώς σου το θυμίζω. Με το να μη σκέφτεσαι. Είναι ενοχλητικό. Οι σκέψεις, αποτελούν ασέβεια. Οδηγούν σε λανθασμένη κατεύθυνση. Κουράζουν τα εμπλεκόμενα μέρη. Οι πολλές γνώμες γίνονται πολλές φωνές. Βαβυλωνία. Εκεί που εύκολα εξαπατάσαι.

Άγαρ

Αυτοί όμως είχαν γνώση της έννοιας του μηδέν.

Βάλμποργκ

Χτίζανε με πλίνθους κι όχι με τούβλα. Λαμπρά παλάτια και πλούτη στολισμένα με παραστάσεις ζώων. Τους διακατείχε πλήρης σύγχυση. Δέκα δυναστείες μέχρι τελικής πτώσης. Κάτι σαν τους ανθρώπους σήμερα. Χαμένοι στον αιώνα και την αφθονία του είναι.

Άγαρ

Τι θα έπρεπε να τους συμβεί;

Βάλμποργκ

Ζητούν απεγνωσμένα τη λύτρωση που θα τους προσφερθεί. Νομίζουν πως θα είναι ανώδυνη. Πως αγοράζεται εύκολα. Πρέπει να μάθουν. Να μνηθούν. Θα πρέπει να επιχειρήσουμε θέτοντας τον εαυτό μας πρώτα σε δοκιμασία αντάξια αυτής του Μωυσή. Να δοκιμαστούμε μέσω του πειρασμού της τροφής και της σάρκας, σταδιακά και της αναπνοής, ώστε αποκτώντας δύναμη και ανώτερα πνευματικά χαρίσματα μέσα από σύγκρουση με τον Διάβολο να τον νικήσουμε και να τον καθυποτάξουμε. Έτσι μόνο νικητές θα καταφέρουμε την επάνοδο και την αιωνιότητα.

Θα ξεκινήσουμε νηστεία, όχι άπαξ αλλά δις, προκειμένου να πείσουμε όσους δεν έχουν πεισθεί ότι δεν πρόκειται περί απάτης. Θα αρχίσουμε με αυτούς που ήδη έχουμε προσελκύσει.

Άγαρ

Ποιους;

Βάλμποργκ

Όσο λιγότερα γνωρίζεις, τόσο καλύτερα για σένα.

Άγαρ

Πέφτω στα πόδια σου ζητώντας σε επιτακτικά σαν κύριό μου. Πέφτω διψασμένη από την εκζήτησή σου. Σε υπηρετώ. Απογύμνωσέ με ολοκληρωτικά. Θα αφεθώ στην τελειωτική θέλησή σου. Χωρίς φόβο. Τυφλά, όπως πάντα.

Βάλμποργκ

Μη φοβάσαι λεπτό δίπλα μου. Αφέσου. Είσαι στο στάδιο της απόλυτης κατοχής μου. Προετοιμάζω σαν υπηρέτη το σώμα και την ψυχή σου, για να λάβεις έναν λόγο από τον ουρανό. Είμαι εξαιρετικά δημοφιλής εκεί πάνω. Με περιμένουν και θα σταθείς κι εσύ δίπλα μου. Η είσοδός μου θα γίνει με φοβερό κρότο. Τέτοιο, που δεν θ' αντέξει η κόλασή τους και θα μας ξαναστείλουν πίσω δοξαστικά.

Άγαρ

Μου προσφέρεις τρομερή εμπειρία, μέσα από τη λύπη που σε διακατέχει, αλλά και την ευσπλαχνία σου προς εμένα. Φίλησέ με.

Βάλμποργκ

Με κάθε μου άγγιγμα θα φανερώνεται το ανθρώπινο σκεύος σου. Θα εξαφανίσω κάθε φόβο που σου δημιουργεί η σάρκα και κάθε κόκκο αλαζονείας από μέσα σου.

Μακαρίζει ο Κύριος, ου τους έξω πάθους βιοτεύοντας, αλλά προς τας της φύσεως ορμάς βραδέως και δυσκινήτως έχοντας.

Άγαρ *(απελπισμένη, παρακλητικά)*

Πίστεψε πως σου έχω παραδοθεί. Στο δείχνω με κάθε τρόπο. Πίστεψε πως θα λιώσεις κάθε ίχνος αμαρτίας μου. Όσο κρυμμένη κι αν την έχω. Είμαι για σένα απλώς μια χαμένη ψυχή, αφημένη στα χέρια σου, αποκομμένη από την κενότητα του κόσμου. Όταν έρθει η ώρα να με ρωτήσουν, πώς μπορώ να πάρω την αιώνια απόφαση;

Γι αυτό μου οφείλεται μια και μόνο ανάσταση για να διορθώσω.

Βάλμποργκ

Απαιτείς. Ως εδώ. Σταμάτα τώρα και καλύψου. Ασχολήσου με κάτι πιο σοβαρό από τα λόγια. Συγκεντρώσου. Νιώσε την κατάρα της ψυχικής σου επιβίωσης. Κάνε ησυχία. Κάνε μια βόλτα στα αγαπημένα σου μέρη. Πάω για ύπνο.

Σκηνή Τρίτη

(Αργά το απόγευμα. Η Άγαρ σε μια καρέκλα, ακίνητη. Ο Βάλμποργκ ξυπνάει και σηκώνεται από το κρεβάτι. Πάει στην μπάρα και απλώς κρέμεται.)

Άγαρ (απαθής)

Θα φας; Βραδιάζει.

Βάλμποργκ

Βρωμάει εδώ μέσα.

Άγαρ

Τροφή μόνο. Δεν έχει κάτι άλλο.

Βάλμποργκ

Κι όμως. Υπάρχει κάτι εδώ γύρω. Το καταλαβαίνω. Κινείται μια δύναμη.

Άγαρ (αναστατωμένη, σηκώνεται και τριγυρίζει φοβισμένη στο δωμάτιο)

Ναι. Δίκιο έχεις. Με συγχύζει κάτι. Σαν αρρωστημένη φαντασία. Σαν πονηρό πνεύμα. Κάτι πάει να μας στήσει παγίδα. Φοβάμαι. Χαϊδεύει. Φιλά.

(Μαλακώνουν, γλυκαίνουν κι οι δυο)

Βάλμποργκ

Αερικό. Σσστ. Ψυχή είναι.

Άγαρ

Άκου. Σφυρίζει. Με τελώνιο μοιάζει.

Βάλμποργκ

Ψιθυρίζει.

Άγαρ

Νιώσε τον παλμό του. Τραγουδάει.

Βάλμποργκ

Ανοησίες, λες. Εντελώς ανοίκειο δείχνει. Άνκανι, λέει, είναι. Αφύσικο. Παράξενο. Παράλογο. Είναι Θεόσταλτο. Uncani Deus, Nolli.

Το παιδί. Είναι το παιδί. Έλα κοντά μου, μικρό μου.

Άγαρ

Νόλλι; Επέστρεψε το παιδί μας. Ήρθε να βοηθήσει. Αγκάλιασέ με.

Βάλμποργκ

Μπορείς να το φέρεις πιο κοντά; Μπορείς να το εξημερώσεις; Θύμισέ του πως ήσουν η μάνα του.

Άγαρ

Μα δεν το βλέπεις; Δίπλα σου στέκεται. Από εσένα κάτι ζητάει.

Βάλμποργκ

Ναι, ναι. Νάτο. Έλα, έλα στην αγκαλιά του πατερούλη, μικρό μου.

Άγαρ

Βαλ, δεν μπορεί.

Βάλμποργκ

Γιατί; Σε φοβάται;

Άγαρ

Εσένα φοβάται. Αν κι έχει κάτι από το βλέμμα σου, φαίνεται λίγο χαμένο. Στο βάθος μοιάζει πιο πολύ με το δικό μου. Σκοτώνει. Και κάτι άλλο μου θυμίζει. Διάβασες ποτέ την ιστορία του Ουρανού; Ανάμεσα στα άλλα, είχε ένα παιδί. Τον Κρόνο.

Βάλμποργκ

Τόσο αγριεμένο, λες; Είναι που δεν διδάχτηκε. Δεν διαθέτει ίχνος από την επίκτητη αγνότητα που θα του πρόσφερα σαν πατέρας. Ήρθε να κάψει και να ελευθερώσει εμάς και όλους τους πιστούς. Τι να κάνουμε;

Άγαρ

Είναι στοιχειό. Απόκοσμο, δυσοίωνα. Ήρθε να πει ότι κάτι κακό θα συμβεί. Το μόνο που μπορούμε είναι να σεβαστούμε τις επιθυμίες του. Δείξε του εμπιστοσύνη. Παιδί σου, είναι.

Βάλμποργκ

Αν και είναι τόσο φρικτό και τρομακτικό, έχει αλλόκοτα ήρεμη φωνή. Μου λέει να κατέβω. Να πέσω. Να προσγειωθώ. Να έρθω γονατιστός μπροστά σου. Άγαρ, σε ικετεύω να με αγγίξεις.

Άγαρ

Μόνο χείλη. Δεν θα σε φιλήσω, δεν θα με φιλήσεις. Δεν πρέπει να νιώσουμε κάτι. Κοίτα με βαθιά στα μάτια και προσπάθησε να δείχνεις λιπόθυμος.

Βάλμποργκ

Εισίν γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτως, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. Ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.

Έλα πιο κοντά. Κάτι θυμάμαι. Μου κάνεις πολύ καλή εντύπωση. Πρέπει να είχες εκπαιδευτεί. Το έχεις ξαναζήσει;

Άγαρ

Μαζί σου καθημερινά εκπαιδεύομαι. Καινούριες εμπειρίες οι ίδιοι γινόμαστε. Το σκότωσες κάποτε. Θυμάσαι; Έχει έρθει για εκδίκηση.

Πρόσεξε. Γδύσου, λέει. Κι εγώ πρέπει. Με μπερδεύει αυτό.

Βαλ; Είσαι ακόμα άνθρωπος;

Βάλμποργκ

Είναι δύσκολο στις μέρες μας.

Άγαρ

Τι εννοείς, τώρα;

Βάλμποργκ

Νιώθω πως δεν ξέρω γιατί ζω. Στην προσπάθεια να πάω μπροστά, πάω πίσω. Υπάρχει κάποιο πλάνο από το Νόλλι μας, νομίζω. Για να πιστοποιηθεί κάτι.

Το κρατάει μύχιο, μυστικό του. Έτσι, όπως θέλει να μένει κι αυτό το ίδιο κρυμμένο.

Άγαρ

Αγκάλιασέ με, τώρα. Μη φοβάσαι. Δεν θα μας αφήσει να μολυνθούμε. Δεν επιτρέπεται τίποτ' άλλο. Δεν υπάρχουν όνειρα κοινά να μοιραστούμε. Ούτε μέλλον. Τον θάνατό σου μόνο θα θέλει να πιστοποιήσει.

Βάλμποργκ

Από σένα το ζητάει. Βρες και πάρε όση βοήθεια χρειάζεσαι. Εκμεταλλεύσου αυτό που σου χαρίζεται αυτή τη στιγμή. Μη του γυρίσεις την πλάτη.

Άγαρ (τον χαστουκίζει δυνατά)

Είπε να σε ξυπνήσω. Με ουρλιαχτά. Με κραυγές από ψυχοραγίσματα.

Χτύπα με κι εσύ. Αξιοποίησέ με, λέει.

Βάλμποργκ

Θέλει να επανεμφανιστεί ο πόνος. Γίνεται επικίνδυνο. Κάτι θέλει να προκαλέσει. Με αγχώνει. Θυμάμαι σκηνές από παιδικά χρόνια. Μου θυμίζει τον εαυτό μου. Τον πατέρα. Πίστεψα στην ανάσταση και μπέρδευα τους ζωντανούς με τους νεκρούς.

Άγαρ

Ας μην ανακατεύουμε το παιδί σ' αυτό.

Βάλμποργκ

Έχεις δίκιο.

(φοβισμένος) Έχουμε χρόνο. Θες να φύγουμε;

Άγαρ (Φωνάζοντας)

Φοβάσαι πως τα σκátωσες; Θα μείνεις, Βαλ. Δημιούργησες πολλές επιλογές, νομίζεις;

Βάλμποργκ

Μας χειρίζεται.

Άγαρ

Ένα παιδί είναι μόνο.

Βάλμποργκ

Ένα παιδί, που θα μας θυμίζει πράγματα μέχρι να σταματήσουμε να αναγνωρίζομαστε. Χάνοντας τις αναμνήσεις σταματάς να είσαι άνθρωπος. Πεθαίνεις. Σαν αλτσχάιμερ. Χάνεις την ταυτότητά σου ξεχνώντας τις εμπειρίες.

Άγαρ

Περίεργα είναι όλα αυτά που ζούμε. Αρχίζει να μη διακρίνεται το φανταστικό από το πραγματικό.

Βάλμποργκ

Να αρχίσεις να φαντάζεσαι πώς θα φαίνεσαι νεκρή. Αυτό θέλει. Σαν επιληπτική κρίση θα είναι. Μια υφέρπουσα νεκροφάνεια.

Άγαρ

Μην επιτρέψεις σ' αυτή σου τη φαντασίωση να καταπέσει στο τίποτα. Κράτα το. Πρέπει να αφαιρέσουμε λίγα κύτταρα. Πάρε τον διαβήτη και χάραξε.

Βάλμποργκ

Πάρε εσύ το μαχαίρι. Χάραξε. Θα δημιουργήσεις ανώδυνα ένα καινούριο σώμα. Έχεις φαντασία;

Άγαρ

Άπειρη, σαν αυτή των αστρικών μας ονομάτων. Κλείσε τα μάτια. Μην ονειρεύεσαι άλλο αυτόν τον κόσμο. Γράψε όνομα πάνω σου. Θα πρέπει να έχεις μια ταυτότητα.

Βάλμποργκ

Θα πρέπει κι αυτό, το σαν λύτρωση θεόπεμπτο, να το βρουν κάποια στιγμή. Να γνωρίσουν το παιδί μας. Γράψε στον τοίχο τ' όνομά του με μεγάλα γράμματα. Νόλλι.

Άγαρ

Άγκανι Ντέους. Η αλήθεια που κρύβει το κάνει απόμακρο κι ανοίκειο. Αίμα μου.

Όχι, όμως. Μη, Βαλ. Μη μου το κάνει αυτό.

Βάλμποργκ

Μη φοβάσαι. Θα διωχτεί και θα καθαριστεί κάθε δαιμονικό ή θείο μας παραπλανεί.

Ναι. Ο καρπός του έργου μας θα κινδυνέψει μαζί μας να γκρεμιστεί μαζί με τα χιλιάδες τάγματα αγγέλων που ξέπεσαν μη μπορώντας να ανταποκριθούν στη θεία αποστολή τους. Θα ριχτεί στα βράχια, όμως, για να σώσει αυτούς που η εμπιστοσύνη θα παραμείνει ακλόνητη, παρά τον όποιο φόβο τους που αναγνωρίζει τις δυσκολίες της πίστης.

Άγαρ

Καθοδήγησέ με.

Βάλμποργκ

Βοήθησέ με να χαράζω στο μέτωπο τον σταυρό που θα με σηκώσει ψηλά. Μείνε σκυμμένη επάνω στο κοντάρι. Κίνηση ιερή. Το ζητάει ο πατέρας μέσω του παιδιού του. Υπηρετώ το πνεύμα που προήλθε από τη σάρκα μου.

Άγαρ

Εξ' αρχής, μαζί υπογράψαμε πνευματική συνθήκη, σε ό,τι προκύψει σαν εκ των άνω επιθυμία, να ακολουθήσουμε τυφλά τις ατραπούς που θα φωτίσουν τα ερέβη της ζωής που μας δόθηκε. Θα ανέβουμε όσο πιο ψηλά, να δούμε την ανθρώπινη κατάρα και να κρίνουμε πού πρέπει να βρισκόμαστε.

Αδιαπραγμάτευτα δέχομαι το μυστήριο αυτό.

(Σχηματίζουν σταυρό με τα δάχτυλα ο ένας πάνω στο μέτωπο του άλλου. Σκοτάδι. Κραυγή πόνου. Ουρλιαχτό.)

.....
Η Εστέλια και ο Έιντζελ, βγαίνουν από το μπάνιο. Φαίνονται εξουθενωμένοι.

Έιντζελ

Πρέπει να τελειώνω απόψε και με την περιγραφή της ζωής του παπά. Κανείς δεν έχει αναφέρει κάτι γι' αυτόν. Αποφεύγουν σαν να μην υπάρχει.

Εστέλια *(κοφτά, απότομα)*

Αυτό δεν έχει σημασία. Να μη σε επηρεάζει. Έπρεπε ήδη να είχες παραδώσει. Τι περιμένεις; Βάλε κάτι να πιούμε.

Έιντζελ *(βάζει κρασί σε δυο ποτήρια και της προσφέρει)*

Δυσκολεύομαι στις διατυπώσεις των καταστάσεων που έχουν κατά καιρούς κατατεθεί. Πρέπει να γραφτεί με τρόπο που να μην ενοχλήσει καμιά πλευρά. Κινδυνεύουμε να κινηθεί ολόκληρο το εκκλησίασμα με το δημοσίευμα ως λίβελο εναντίον της εκκλησίας.

Εστέλια

Ναι. Έχεις δίκιο. Είναι επικίνδυνο να θεωρηθεί απ' αυτούς σαν κακοήθης δυσφήμιση μέλους του ιερατείου.

Πρέπει να καθαρίσω εδώ μέσα.

Έιντζελ

Βλέπεις, λοιπόν; Άλλη μια φορά. Σχολείο. Στρατός. Σιωπή. Δεν μπορούμε όχι μόνο να γράφουμε, αλλά και να σκεφτόμαστε ελεύθερα.

Εστέλια

Με αυτό τον τρόπο, λοιπόν, επιτρέπει το δίκαιο του λιβέλου τη φίμωση του δημοσιογράφου και η ίδια η νομοθεσία μπορεί να γίνει απειλή που να επικρέμεται μερικά μέτρα πάνω από το κεφάλι μας.

Έιντζελ, τι κάνεις; Γιατί έριξες το κρασί πάνω σου;

(Σκοτάδι)

Σκηνή Τέταρτη

(Ο Βάλμποργκ, αιμόφυρτος στο πάτωμα.)

Άγαρ

Γέμισε η οροφή κρεμασμένα πτώματα. Στάζουν αίμα. Σήκω. Σύνελθε. Μην αφήνεσαι άλλο στον πόνο. Δεν σε πόνεσα πολύ. Μόνο το πρώτο σκαλοπάτι σου είναι αυτό ακόμα, αγαπημένε. Πρέπει ν' αντέξεις. Σε περιμένουν. Σήκω.

Βάλμποργκ

Δεν πονάω. Πώς πιστεύεις κάτι τέτοιο; Δεν χωράνε οι τύψεις ανάμεσά μας. Όπως κι ο φόβος.

Άγαρ

Δεν θέλησα εγώ να σκοτώσω, Βαλ. Έτσι δεν είναι; Απάντησέ μου.

Βάλμποργκ

Δεν θα αφήνεις τις Βάκχες του Άδη να σε καταπατούν. Μη σε μπερδεύει το παιδί σου. Άλλο από της Αγαύης είναι.

Άγαρ

Αντιστάθηκε όμως κι αυτό στη λατρεία σου, αγαπημένε, με την ύπαρξή του μέσα μου. Γι' αυτό θυσιάστηκε. Για να επικρατήσεις εσύ, νέος θεός στη ζωή μου.

Βάλμποργκ

Σε αναμονή βρίσκομαι. Προσεύχομαι γι' αυτούς που περιμένουν και καρτερώ το τελευταίο χάδι σου. Με όποιο τρόπο σου υποβληθεί. Πίστεψε. Εσύ θα γίνεις η μόνη Επίκουρος της Δίκης μου. Εσύ θα διαλύσεις το σκότος μου. Εσύ θα επικρατήσεις. Σε κάθε ερινύα που γεννήθηκε από το αίμα της σφαγής σου και θα ανατρέψεις κάθε ηθική που ως τώρα λατρευόταν. Εσύ μεγάλωσες κι έθρεψες και σκότωσες έναν Οιδίποδα στα σπλάχνα σου. Εσύ τον ανάστησες κι εσύ τώρα λατρευτικά συμπορευόμενη θα ξανασκοτώσεις. Μόνο έτσι θα σωθούμε από το ψέμα μας. (Παύση)

.....
Κάθονται στο τραπέζι, ο ένας απέναντι απ' τον άλλο, όπως στο γραφείο. Τοποθετούν μπροστά τους δυο καθρέφτες, οι οποίοι παίρνουν τη θέση των υπολογιστών.

Εστέλια

Σαν ένας ακόμα ανθρωποποιημένος θεός παρουσιάζεται ο ιερέας. Έχεις νεότερα;

Έιντζελ

Κάποιοι λένε πως δεν υπάρχει. Δεν έχει δοθεί εικόνα του στη δημοσιότητα.

Εστέλια

Λέγεται πως έχει οικογένεια. Ένα παιδί στη μέση. Ανθρώπινα δράματα.

Με μαγνητίζει όλο αυτό. Με ρουφάει.

Έιντζελ

Δαίμονες. Κάτι το θείο μας βοήθησε. Ίσως γι' αυτό δεν φέραμε παιδί. Δεν έπρεπε. Ίσως.

Κατεβάζουν τους καθρέφτες ταυτόχρονα και κοιτιούνται στα μάτια.

Εστέλια

Είναι εκείνες οι στιγμές, που νιώθω ότι πρέπει να κολυμπήσω μέχρι την ακτή, γιατί το νερό αρχίζει και παγώνει επικίνδυνα. Και αρχίζω να φοβάμαι...

Ξέρω πως όλα αυτά είναι παιχνίδια. Όσο πιο πολύ κοιτάω μέσα, τόσο πιο βαθιά βλέπω. Η λάσπη έρχεται και κολλάει όλη πάνω μου και το νερό του γυαλιού γίνεται διάφανο.

Χθες είδα δυο κόκκινα μάτια στον καθρέφτη. Δεν ήταν κλαμένα. Ματωμένα μου φάνηκαν. Λες κι ήταν δικά μου. Πιο πίσω στεκόταν κάποιος με ράσο. Μαύρη φιγούρα. Έκλαιγα αίμα. Γελούσε με άδαιο από δόντια στόμα. Η ανάσα του μουχλιασμένη. Από το παρελθόν. Έκλαιγα, ξερνούσα και γελούσε. Ξέχασα ποιος ήταν. Τη μυρωδιά του θυμάμαι κολλημένη πάνω μου. Γδέρνομαι με καντό νερό για να φύγει. Και ξερνάω ακόμα.

Έιντζελ

Τα ξεσπάσματα είναι τακτικά; Κάθε πότε;

Εστέλια

Νομίζω πως τρέχω στο κενό, κάτι με κρατάει, με τραβάει σαν μαγνήτης...

Έιντζελ

Τι θες να φάμε απόψε; Είναι Παρασκευή. Εσύ νηστεύεις.

Εστέλια

Αυτή τη φορά όχι. Νομίζω πως δεν μου επιτρέπεται. Είδα αίμα. *(Σκοτάδι)*

Άγαρ *(ξεκινώντας σχεδόν ψιθυριστά, καταλήγει σε κρεσέντο)*

Δεν κατάλαβα ποτέ το γιατί, αλλά μια μέρα βασανιστικής μοναξιάς, καθώς πάλι πνιγόμενοι, όλα έσβησαν. Ξαφνικά, το πνεύμα του Θεού με άρπαξε, και έπεσα πάνω στο πρόσωπό μου.

(φωνάζοντας οργισμένη, απειλητικά)

Δες με. Τώρα. Κατάματα. Σπάσε τον καθρέφτη σου. Δες στο καλειδοσκόπιό σου πόσοι εαυτοί σου γεννιούνται την ίδια στιγμή που σπάνε άλλοι τόσοι. Είδωλα μέσα σε δίνες. Στρόβιλοι μέσα μου.

(φοβισμένη)

Ανατριχιάζω με το μεταλλικό άκουσμα της λεπίδας που χτυπιέται, πέφτει και κυλιέται στις πέτρες. Ο γυαλός μες στο αίμα, κόκκινος πορφύρα. Αναδύεται πανσέληνος απόψε πάλι.

(ηρεμεί απότομα)

Παραλογίζεσαι, αγάπη μου. Προσπαθώ να σε καταλάβω. Μη χάνεσαι. Θα γίνουν όλα. Εδώ που φτάσαμε, δεν χωράνε πισωγυρίσματα. Πίστευε σε μένα, όπως κάνω κι εγώ.

Βάλμποργκ

Τι ζητάς; Ποια είσαι; Δεν σε αναγνωρίζω.

Άγαρ

Θα το τελειώσουμε μαζί. Σ' αγαπώ, Βαλ. Με κάθε κόστος. Πόσο ακόμα να περιμένω, πόσα ακόμα να υποστώ για να σε ησυχάσω; Είμαι ταγμένη σ' όλο αυτό μαζί σου κι είσαι ο κύριός μου. Πάντα πιστή σου. (Γονατίζει. Σκοτάδι)

.....
(Στο γραφείο)

Εστέλια (με έκπληξη)

Μα εσύ ιδρωσες πάλι. Γιατί; Τι συμβαίνει;

Έντζελ

Αγωνιώ. Σύντομα θα έρθουν οι πληροφορίες από την εισαγγελία. Ελπίζω να μην έχει μπλέξει περισσότερο το θέμα.

Βάλμποργκ

Αν βρισκόμαστε σε σωστό δρόμο, σύντομα θα αρχίσουν να έρχονται κι άλλοι. Οι πρώτοι πιστοί που χτύπησαν την πόρτα, κατάφεραν να βγάλουν τον εαυτό τους από αυτόν τον δρόμο που κινδύνευαν και να οδεύσουν στη σωτηρία. Από την τραγωδία που τους καθόρισε την τύχη, στράγγιξε κι η τελευταία σταγόνα από τα αηδιαστικά υγρά που έσταζαν τα μάτια τους. Περιμένουν να τους κατεβάσουμε. Λίγο απέμεινε και θα βρεθούμε πλάι τους. Όσο βίαια γνώρισαν τη σαρκική ηδονή του θανάτου, τόσο ανάλαφρα κι αβίαστα θα επανέλθουν. Χωρίς σώμα κι ηδονές. Ευνουχισμένοι από κάθε επίγειο πειρασμό. Νιώθεις σωματικό πόνο;

Εστέλια

Είσαι καλά, Έντζυ; Στο γραφείο είμαστε.

Βάλμποργκ

Δεν ενοχλεί κανένας. Δεν είναι εδώ ο Έντζυ σου. Πέταξε για λίγο. Πνευματική ανέλιξη, Άγαρ.

Άγαρ

Είσαι ήδη εκεί. Σε θαυμάζω πια. Από μέσα σου μιλώ. Κοίτα ψηλά. Εκεί. Ακόμα κι αν είναι σε υπόγειο, δεξ πόσο όμορφα ίπτανται, απαλλαγμένοι από τους πολύτιμους γυαλιστερούς σταυρούς τους. Πάλλευκοι και αγνοί.

Γλυκέ μου, Βαλ, σ' αναγνωρίζω παντού. Ευθύνη δεν μπορώ να καταλογίσω σ' εσένα, αγαπημένε. Εγώ σε επέλεξα εραστή, οδηγό και κύριο. Εγώ πίστεψα κι έτρεξα ξωπίσω σου γλύφοντας σαν το σκυλί κάθε απομεινάρι σου που ξεφορτωνόσουν. Σε υπηρετώ και υπακούω. Δεν μιλώ, εκτελώ. Αλλά δεν θα ξεχάσω. Εκεί που με βασάνιζες με τρυφερόλογα την ώρα που με κλωτσούσες, εκεί που μου έταζες τεράστιους ανάλαφρους σταυρούς να με σηκώνουν στα επουράνια και δίπλα σου γεμάτη δόξα να επανέρχομαι σε φωτεινά, χαρούμενα μέρη, ξαφνικά γέμισε ιπτάμενα πτώματα η οροφή. Αιωρούνται τυλιγμένα στα

κάτασπρα αλλά ματωμένα τους σάβανα, μαρμαρωμένα, σιχαμερά αγάλματα, αβασάλμωτα να βρωμάνε σαπίλα.

Εστέλια (με απόγνωση)

Πες μου, Έντζυ. Πες στην Εστέλια που αγάπησες, σε ικετεύω. Τι σου αρέσει σ' όλο αυτό; Τι σ' εσένα και στον θεό σου;

Άγαρ (ήρεμα, τρυφερά)

Μη φοβάσαι. Όσοι πέθαναν κοντά μας, πέρασαν καλά. Δέχτηκαν υπομονετικά κι αγόγγυστα κάθε χάδι και φιλή ως το τέλος. Πέρασαν το πρώτο στάδιο μύησης και το πρώτο επίπεδο ανόδου. Έμεινε λίγος καιρός για εμάς για την αιώνια πραγματικότητα. Θα πεθάνουμε κι εμείς όπου να 'ναι. Αγωνιάς;

Βάλμποργκ

Η μεγαλύτερη αγωνία μου κυλά μαζί σου στο αίμα μου που περιμένει να το ελευθερώσεις.

Δες το παιδί. Έπεσε ως μάννα από τον ουρανό στη γη το παιδί μας να αποκαταστήσει τη φθορά μας.

Άγαρ (με απόγνωση)

Ποιο παιδί; Όχι άλλο αυτό. Στη φαντασία μας μόνο υπάρχει. Πέθανε πριν ακόμα γεννηθεί, Βαλ.

Βάλμποργκ

Αέναα γεννιέται, πεθαίνει και ξαναγεννιέται ανάμεσα σε κάθε νέα θυσία. Πρέπει να θάψει την αθωότητα και να γεννηθεί στο βλέμμα η φωτιά του δαιμονικού. Θα ζει ατέρμονο και αιωνίως ο Διάλογος θα βρίσκει απέναντί του ισχυρότατο οχυρό τη σάρκα του. Θα τον αναγκάσει να συντριβεί από το μάταιο ύψος που προσπαθούσε να ανέβει και θα ωθήσει εμάς στην κατάκτηση της επανόδου. Η μόνη ανώδυνη πτώση θα επιτραπεί σ' εμάς, που έχουμε εκλεγεί για το έργο της Ανάστασης των νεκρών συνειδήσεων, οι οποίες θα καταδικαστούν τελειωτικά.

Αυτή είναι η πρώτη σου αγία θυσία. Επίτιμοι καλεσμένοι οι πιστοί σου. Πρώτοι, συνήθως, οι πολύ κοντά σου. Θυμάσαι που σου χάριζαν τη δύναμη να το κάνεις;

Άγαρ (σιγανά, κλείνει τα μάτια και γονατίζει)

Θυμάμαι...

Νόλλι (παρουσιάζεται και στέκεται πίσω της)

Μάνα. Είναι ιερά βελούδα τα χέρια σου. Μεταξωτό θα σου φορέσω σάβανο. Με χάδι απαλό θα τον πάρεις μαζί σου. Θα του ρουφήξεις την πνοή για φυλακτό. Όταν τον βρεις ξανά θα του τη δώσεις πίσω. Δύναμη παίρνεις και στέλνεις. Σκορπιέται και έρχεται πίσω φως. Πρέπει να βασανιστείς από τύψεις μέχρι να καταφέρεις τη λεπίδα στο στήθος. Πρέπει ν' αφήσεις τη γεύση της ερινύας στις επόμενες γενιές, να τους πιάνει απ' τον λαιμό ως την ψυχή τους σαν μέγγενη. Να θυμούνται να καίνε σε θυσίες κάθε συναίσθημα από γεννησιμιού. Κι αν κάτι παράνομα γεννιέται, η αρχή και ο νόμος τους να το στραγγαλίζει και να το ξεριζώνει. Κάθε ψυχικό ζιζάνιο, που γεμίζει με άχρηστο υλικό τη σκέψη, να εξοντώνεται. Πρέπει να

σφραγίζονται από γενιά σε γενιά οι κύκλοι αυτοί της επικράτησης. Από το φως στο σκοτάδι και ξανά στο φως. Με θάνατο μόνο ανασταίνεσαι.

Άγαρ (γονατιστή, ψιθυρίζει σε έντονο και γρήγορο ρυθμό)

CRUX SACRA SIT MIHI LUX. NON DRACO SIT MIHI DUX,
VADE RETRO SATANA. NUMQUAM SUADE MIHI VANA
SUNT MALA QUAE LIBAS. IPSE VENENA BIBAS

Βάλμποργκ (έκπληκτος)

Τι λες;

Άγαρ (επιτακτικά)

Μείνε σιωπηλός. Πέσε κάτω. Εξορκίζω, Βαλ.

«Ο ιερός σταυρός να με φωτίζει. Μη γίνει το δαιμόνιο οδηγός μου.

Ύπαγε πίσω μου Σατανά. Μη με κολάζεις με ανόσια μέσα.

Ό,τι προσφέρεις είναι σατανικό. Πιες μόνος σου το δηλητήριο.»

Νόλλι (απευθύνεται στο κοινό)

Δείτε, πιστοί και αφεθείτε. Η ψυχή σας τώρα αποκτά την πιο άμεση σύνδεση με τα ουράνια. Έτσι εύκολα θα αναστηθείτε. Κοινωνήστε το ελιξίριο της ζωής και της αθανασίας. Πίσω από τη μάσκα μου, είναι ο θεός που θα σας προσφέρει την υπέρτατη έκσταση. Θα σας ψιθυρίσει αιώνιες αλήθειες πέρα από τον γήινο χρόνο. Μυείστε σε απαλλαγή κάθε ανθρώπινης δυσαρμονίας για να επανέλθετε με την πλήρη συνείδηση που χωρίς να γνωρίζετε, αναζητάτε. Μετά θάνατον θα σας δοθούν εφτά κλειδιά. Θα ερμηνεύσετε μ' αυτά τις αλήθειες κάθε μύθου. Αφεθείτε. Θα κεντηθεί το σώμα λίκνο σας και θα αγγίξει το πνεύμα σας το άπειρο. Αφήστε τους σκισμένους χιτώνες της ψυχής σας να πέσουν και δοθείτε. Αφεθείτε. Το Νόλλι εκτελεί. Σας εκτελώ.

Ει Κύριος μεθ' ημών, ουδείς καθ' ημών.

(Σκοτάδι. Κραυγές.)

Σκηνή Πέμπτη

Έιντζελ *(Βγαίνει από το μπάνιο αλαφιασμένος. Πετάει τα πράγματα απ' το τραπέζι κάτω.)*

Είχα κάπου μια καρτέλα με βαρβιτόλη. Πού την έβαλες;

Εστέλια

Είναι μέσα στο κουτί, στο ντουλάπι του μπάνιου. Τι να την κάνεις; Σου είναι τόσο απαραίτητη; Τι σ' έπιασε; Νιώθεις σύγχυση;

Έιντζελ

Πανικό.

Εστέλια *(πολύ ήρεμα, με δόση ειρωνείας)*

Αυτός σου είναι χρόνιος. Τον λαχταράς κάποτε. Σου λείπει όταν βρίσκεσαι στην ηρεμία. Θα μπορούσες να τον διαχειριστείς. Αλλιώς σε στέλνει να κλειστείς στο Γκουαντανάμο.

Δεν νομίζεις;

Έιντζελ *(Ηρεμεί. Γονατίζει μπροστά της.)*

Κι εσένα κάποτε σε λαχταρούσα. Σαν τη θάλασσα που γυάλιζε δροσερή μες στην ξεραϊλα του κατακαλόκαιρου. Κι όμως. Δεν ήμουν σε ηρεμία τότε. Καιγόμουν. Έπρεπε να διαλύσω και τους δυο μας για να μπορέσω να διαχειριστώ τον έρωτα. Αυτό το κάνει κι ο πανικός. Τι άλλο απέμεινε να διαλύσω;

Εστέλια *(έντονα)*

Εσένα. Τη δουλειά σου. Το άρθρο. Κανόνισε να τη σκοτώσεις την ιστορία. Σαν χάρισμα σου ήρθε. Είναι δώρο καριέρας. Άρπαξέ το. Δώσε έναν τίτλο δυνατό, ακραίο, βαρβάτο. Όχι να φοβηθείς με μετριότητες, σαν να ψηφίζεις κέντρο και να βάζεις ζάχαρη στον καφέ να σπάσει η πικράδα για να 'σαι μέσα.

Θυμήσου λίγο.

Από πού προέρχεσαι; Θυμάσαι ή χάθηκε κι αυτό; Στο πήρε κι αυτό στα κύματά της η θρησκεία; Από ποια γωνιά του κόσμου γύρισες που πίστεψες πως σε προστάτεψε;

Το μεθύσι μου κι οι αμνησίες μου είναι τα τοπία κι οι τόποι σου. Μη νομίζεις. Αυτά σε συντηρούν στη ζωή. Όλα όσα εμένα με φθείρουν.

Σκέψου το. Πού ανήκεις; Στη φθορά κάποιου άλλου. Δίπλα ή απέναντί σου. Ή μέσα σου.

Αυτός, είσαι εσύ. Μέσα σου ζούνε όλοι και όλα τους. Αποδέξου τους. Κάνε τους επιτέλους δικούς σου και ζήσε. Διαστάσεις της ζωής σου.

Γράψε.

Έιντζελ

Δεν θέλω να με κατηγορείς επειδή δεν βρίσκω διεξόδους. Φοβάμαι. Τη μονότονη μουσική που στριγκλίζει μακρόσυρτα στο μυαλό μου και στεγνώνει ό,τι νιώθω. Τραβιέμαι σε ανυπαρξία. Εύχομαι να με βρω ή να χαθώ για πάντα. Δεν με φοβίζει τίποτα πια. Από τη

μεγάλη αγωνία για το άγνωστο του θανάτου, η εξοικείωση κι η γλυκιά του αναμονή. Εσύ με χτυπάς κρατώντας με ζωντανό. Ο έρωτάς σου είναι γλυκός σαν φόνος. Με γεμίζεις τόσο που χάνομαι.

Εστέλια *(με ανησυχία και λύπηση)*

Παραλογίζεσαι, Άντζυ, άγγελέ μου.

Έντζελ

Ωρες ώρες, έρχεσαι και φεύγεις. Το ίδιο κι εγώ. Μαζί γεννιόμαστε, μαζί χανόμαστε.

Το νιώθεις; Σ' εμένα μπερδεύεται η αλήθεια. Δεν ξέρω ποιο και πότε είναι το τώρα.

Εστέλια *(Σκύβει και κρατώντας τον από τους ώμους, σχεδόν ψιθυριστά, κοιτώντας τον κατάματα, ειρωνικά και εκδικητικά)*

Με εκπλήσσεις, Έντζυ. Γύρισες τόσο στη μπερδεμένη σου αλήθεια, που νιώθω πως πρέπει να σε βοηθήσω. Θέλεις να στραφείς πίσω...

Άγαρ *(ήρεμα, με τόνο κακό, σατανικό)*

Δεν έχεις άλλο χώρο, αγάπη μου. Έχασες αυτό που σου αναλογούσε σ' αυτό που έχτιζες για να με αποπροσανατολίσεις από τις ελλείψεις σου. Πίστεψες τόσο στη δύναμη της επιβολής σου σε μένα, που ξέφυγες. Ξεχάστηκες, αφέθηκες και χάθηκες στα διαστρεβλωμένα σου πιστεύω.

Στράφηκες στη λατρεία του θανάτου. Έγινες φορέας του. Δεν απέκτησες καν τη δύναμη να γίνεις εσύ ο φονιάς αυτών που ήθελες. Έβαλες εμένα μπροστά. Προσπάθησες να με διαλύσεις, επινοώντας ακόμα και το σπλάχνο που με βία μου ξερίζωσες.

Έτσι, αναστήσαμε ένα παιδί. Κάπου αλλού. Έξω από εμάς. Δαιμονικό, για να μας σώσει. Ένας δαίμονας να σώσει τον παραλογισμό της κατάρρευσής μας.

Με έχρισες το πρόσωπο της ηθικής αυτουργίας σου. Το κίνητρό σου; Λόγοι τιμής. Ο τρόμος σου του να μην αποκαλυφτεί η ηθική σου ανικανότητα. Αυτή που κατέληξε σωματική. Θανάτωνες το κάθε τι συστηματικά, πιστεύοντας πως θα αποχωρίσω. Η θυματολογική σου κατεύθυνση στηρίχτηκε στον δόλο.

Μεγαλοφυής; Λάθος εκτιμήσεις έκανες. Άλλη φορά. Αν ξανάρθεις πίσω. Αλήθεια, τώρα. Πιστεύεις σ' αυτό ακόμα;

Βάλμποργκ

Επέστρεψες. Δεν θέλω να σε χάνω. Σε αγάπησα, Άγαρ. Σαν ερωμένη και σαν γυναίκα μου. Σε οδήγησα στην απώλεια του έρωτα, δημιουργώντας σου απέχθεια. Απέχθεια για συναίσθημα, για ζωή, για έρωτα, όταν κατάλαβα πως δεν μπορώ να υποκρίνομαι άλλο. Δεν είχα να σου δώσω όσα άξιζες. Αλλά εγωιστικά θέλησα να επιλέξεις να φύγεις μόνη, σκοτώνοντας εσύ ό,τι δεν είχα τη δύναμη να αντιμετωπίσω. Πίστεψα πως τιμωρώντας σε θα κατέρρεες. Πίστεψα πως πίστεψες. Πως κατάφερα να σε ευνουχίσω ψυχικά. Κατάφερα να γυρίσεις το μαχαίρι πάνω μου. Αυτό τελικά ζητούσα. Ζητούσα μετρήσιμο στόχο και βρήκα το βάρος της ψυχής.

Νόλλι (πίσω από την Άγαρ, ακουμπώντας τον ώμο της)

Κάντο ως το τέλος. Δεν φοβάσαι πια. Συνέχισε να παριστάνεις πως ακούς το παιδί μιας αρρωστημένης επιπόνησης. Σου ζητώ να τον αποτελειώσεις. Έρωτας είναι κι ο φόνος. Μη διστάζεις. Κοίτα ψηλά. Βλέπεις το αστέρι κείνο; Απ' αυτό θα κρέμεται και θα τον βλέπεις όπου κι αν είσαι. Από καιρό έχει ξεκινήσει το μαρτυρικό ταξίδι της αναμονής.

Άγαρ (κλαίγοντας)

Αγάπη μου... Να αναζητάς τα τελευταία πουλιά να δεις να πεταρίζουν σαν σε ξημέρωμα και λίγο πριν η νύχτα να γίνει κατάμαυρη, να χτυπήσουν με δύναμη στο στέρνο σου τα φτερά τους. Με την πρώτη αχτίδα του φεγγαριού που θα πέσει στα χείλη σου, να φιλήσει τα πόδια του ουρανού η ψυχή σου. Κι αυτός, να εύχεται να την κλωσήσει, θεωρώντας τη δυνατή να επιστρέψει να συνεχίσει το έργο της. Μόνο οι άχρηστες ψυχές θα μείνουν στον παράδεισο για να καταστραφούν. Κόλαση άλλη δεν έχει. Σου ήταν αρκετή η πρώτη σου δημιουργία και το πάλεμα με τη ζωή ως τώρα. Τέλειωσα με το παιχνίδι αυτό. Και χάθηκα σε παράδρομο ονείρου μόνο.

Δεν έχεις αντιληφθεί ακόμα πόσο μικρός είσαι. Πιστεύεις πραγματικά πως η άλλη μας σκιά θα με ακολουθεί για πάντα; Αντιφεγγίσματα που ποτέ δεν έζησαν. Στιγμές, ζωές φαντάσματα.

(ουρλιάζει υστερικά)

Δεν το αντέχω άλλο. Δεν μας αντέχω πια. Άφησέ με ν' αναστηθώ.

Βάλμποργκ

Τώρα, λοιπόν... Απάντα μου για τελευταία φορά και μετά θα σ' αφήσω.

Πόσες φορές αναρωτήθηκες πόσα φεγγάρια έζησες; Πόσα είδες από τη μέρα που γεννήθηκες; Κάτω από πόσα δάκρυες; Μαζί με πόσα γέλασες; Σε πόσα μίλησες; Με πόσα ένιωσες να ζεις; Πότε τα μέτρησες στ' αλήθεια; Μίλα μου τώρα. Τι με κοιτάς; Ναι. Θυμάμαι ακόμα που μου έδειχνες το φεγγάρι και μου μίλαγες ζαλισμένη και θαμπωμένη μέσα στο ρομάντζο σου. Παραμύθι ήταν για σένα όλα. Όλα στη ζωή. Πόσες φορές αναρωτήθηκες εγώ πού ήμουν σε όλο αυτό που ήθελες να ζήσεις; Πόσο αληθινός ήμουν, αν δάκρυσα ή έκλαψα ποτέ, αν μίλησα για μένα σε κανέναν, αν ένιωσα να ζω, αν μέτρησα ανθρώπους δίπλα μου να ζουν;

Στρέφεται και χτυπιέται πάνω στο τραπέζι, φωνάζοντας υστερικά.

Απάντα.

Άγαρ

Σταμάτα, ηρέμησε κι άκουσέ με. Κανείς δεν κατάλαβε την τροπή που πήραν τα πράγματα, πώς και γιατί. Δεν το πέρασες όμως μόνος. Όλοι ανελεύθεροι γεννηθήκαμε, πολύ περισσότερο από τους άλλους όλους εμείς. Το πήρες λίγο παραπάνω εγωκεντρικά απ' ό,τι έπρεπε. Τελευταία φορά. Απαντώ στο τελευταίο σου χαρτί. Έζησα την απόλυτη ταπείνωση κοντά σου. Αφέθηκα στη βούλησή σου. Το κατάλαβες ποτέ; Όταν ανέσυρες κι έβγαλες στην επιφάνεια όσα μου σκότωσες, όταν μου στράγγιζες κάθε δάκρυ και έστυβες την ψυχή μου κρεμώντας τη να τη θαυμάζω στεγνή και να τη λατρεύω κουρελιασμένη, ξύπνησα. Μα ο ύπνος είχε πάρει εσένα πια. Και τώρα μετανιωμένος, πάλι αυτά που δημιούργησες τα

αρνείσαι. Τέλειωσες. Σαν αυτουργοί, τελέσαμε μαζί, ιδιόχειρα την πράξη. Θελήσαμε σαν ελαφρυντικό ψυχής, συμμετοχο που δεν κατάφερε καν να υπάρξει. Ο καθένας μας έγινε δράστης του δικού του εγκλήματος και όχι συμμετοχος σε έγκλημα άλλου. Αυτό ζήσαμε. Σου απάντησα για τελευταία φορά. Έφυγες.

(Σκοτάδι)

Σκηνή έκτη

(Χαμηλός φωτισμός)

Άγαρ

Το τελευταίο φορτίο που έγειρε στο κύμα μου ήσουν. Πριν ακουμπήσεις το κοχύλι ν' ακούσεις να χτυπάει τελευταίο παφλασμό η καρδιά μου.

Με βύθισες κι έφυγες. Χάθηκες μέσα στους δρόμους της εκδίκησης.

Έιντζελ

«Καθώς φεύγω από τη γη, αξιώσέ με να διέλθω ανεμπόδιστα από τον άρχοντα του αέρα, τον διώκτη και βασανιστή, εκείνον που ως άδικος ανακριτής στέκεται πάνω στους φοβερούς δρόμους».

Εστέλια

Είναι ευτυχία η στιγμή αυτή, άγγελέ μου. Δυο άνθρωποι σταθήκαμε μαζί, δυο σώματα, σε ένα. Ένα θα μείνει ξανά. Ποιος μπορεί να το καταλάβει; Ποιος βλέπει βαθιά την αλήθεια, Βάλμποργκ;

Μόνο αυτός που έχασε τα λογικά του. Δυο πρόσωπα με μια ψυχή, είμαστε. Κι εσύ κι εγώ. Αν είναι να διαλέξουμε, ας φύγουμε μαζί.

Βάλμποργκ

«Ω Πανένδοξε Θεοτόκε, οδήγησέ με εις τους Ουρανούς, στα ιερά και πολύτιμα χέρια των αγίων αγγέλων ώστε, προστατευμένος μέσα στα φτερά τους, να μην αντικρύσω τη ρυπαρή, αποκρουστική και σκοτεινή μορφή των δαιμόνων».

(Ανάβουν τα φώτα.

Κοιτιούνται ο ένας απέναντι στον άλλο.

Σκοτάδι.)

Σκηνή έβδομη

(Στο γραφείο)

Έιντζελ

Το πόρισμα του εισαγγελέα βγήκε αρνητικό. Εξαφανίστηκε και δεν βρέθηκαν τεκμήρια φόνου. Ο ιερέας Βάλμποργκ, θεωρείται αγνοούμενος. Τέλειωσε πια αυτός. Χάθηκε. Δεν θα ξανάρθει.

Εστέλια

Δεν χάθηκε, Έιντζελ. Είναι ακόμα εδώ. Έχει σταθεί ανάμεσά μας. Μαζί με κάθε τι δικό του. Νιώθεις σωματικό πόνο; Δεν νιώθουμε άλλο πια. Κουραστήκαμε. Καταντήσαμε όλοι συναισθηματικά αδιάφοροι λόγω πολλής πληροφόρησης. Εκεί κάπου ξεκινάει ο εκβιασμός της μιας ή της άλλης επιλογής. Ποιο σώμα και ποια ψυχή θα σταθεί λιγότερο επώδυνη;

Το ήξερες από την αρχή πως θα κατέληγε έτσι. (Παύση. Αρχίζει να τρέμει)

Άγαρ (απευθύνεται στο κοινό)

Πέθανε. Άκομψα. Ονειρευόταν να πετάξει. Και να πετάξει από πάνω του ό,τι τον βάραινε. Τον Βαλ, βάραινε κάθε συναίσθημα. Γι' αυτό και τα φοβόταν. Δημιουργούσαν την αγάπη. Και κατά συνέπεια, σχημάτιζαν έναν μετέωρο έρωτα. Κρεμάμενο. Νεκρό. Έγινε το φάντασμά του. Αυτό τον ανατρίχιαζε. Και τον εξίταρε. Η ιδέα μιας αγχόνης τον ανύψωνε. Τι σας σοκάρει; Ίσως να μη σας έχει ακόμα συμβεί. Μπορεί ο ίλιγγος να σας εμποδίζει. Στην απογείωση, καλό είναι να βάζουμε έστω στην άκρη των χειλιών μας ένα χάπι. Ή να δαγκώνουμε το σταυρουδάκι του λαιμού.

Τελικά, είχα ένα όπλο στα χέρια μου... Φανταστείτε πόσες είναι οι πιθανές χρήσεις ενός μαντηλιού... Εγώ, μετά θάνατον κατάλαβα. (Παύση)

Εστέλια (Εμφανίζεται στην απέναντι πλευρά της σκηνής)

Συναρπαστικό. Η συγκομιδή ενός τυραννοκτόνου. Ανία, πανικός και γιατρεία.

Τέρμα τ' αστεία. Ως εδώ ήταν. Ανοίξτε καλά τα μάτια και τ' αυτιά.

Στ' αλήθεια εγώ έχω λυτρωθεί από την αμαρτία. Κι εσείς, αρχίστε να νιώθετε. Νιώστε τι κάνετε, τι ακολουθείτε, πώς ζείτε και απαλλαγείτε και από τη δική σας. Τα χέρια μου είναι ματωμένα αυτή τη φορά από το δικό του αίμα. Με αυτό έπλυνα τις πληγές μου. Πληγές, που πρέπει να αρχίσετε να νιώθετε αρκετοί από εσάς, πως έχετε μέσα σας κι αιμορραγούν. Σαν να κυφορείτε παιδί πληγωμένο. Παραμορφωμένο από τους δαίμονες που σας το γονιμοποίησαν. Ακούτε τον θάνατό του καθημερινά. Τον βλέπετε στις οθόνες σας με κάθε τρόπο. Σερβιρισμένο γευστικά, τον καταπίνετε ωμό. Είστε περικυκλωμένοι από τις ασπροκόκκινες πλαστικές κορδέλες του εγκληματολογικού. Κρατάτε εξάντες με χυδαίες ανάγκες. Ζείτε με τον δαίμονα που σκοτώνει στο όνομα της συνέχειας. Ψάλλετε ύμνους. Και δοξάζετε. Αρχηγούς κάθε είδους και θεούς. Γίνεστε κι εσείς ηγέτες, πιστοί και σύμβολα. Ζείτε με κείμενα και θυσίες. Πιστεύετε σε θαύματα με νεκρούς. Σε εκδόσεις ιλουστρασιόν.

Αλλά διψάτε για επίθεση. Ψοφάτε να σας σκίσουν.

Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί οι σταυροί σας είναι ακριβοπληρωμένοι; Το τίμιο ξύλο πουλιέται στους πιστούς ακόμα νωπό, μουσκεμένο με αίμα. Τα νεκρά παιδιά θα έρχονται χωρίς φόβους μπροστά σας, θα σας τραβούν κλαίγοντας στο σκοτάδι τους και θα σας καλούν να τους δώσετε πίσω τη ζωή. Μη μπερδεύεστε. Δεν σας μιλάω συμβολικά πια. Τα λόγια σας ακούτε. Πόσες φορές, περνάνε τη μέρα από μπροστά σας κείμενα διδακτικά, που σκύβετε με ταπείνωση, γεμάτοι τύψεις να διαβάσετε κι αμέσως το ένα μετά το άλλο, αφού καταπιείτε το ξερνάτε πριν τη χώνεψη;

Σας έκοψα τη φόρα, ε; Σας πήρα απότομα το χλιαρό σας γέλιο. Έτσι είναι. Εκεί που δεν το περιμένεις, σοβαρεύει το πράγμα. Χοντραίνει το παιχνίδι. Τα χάρδια και το θαλασσινό αεράκι χαστουκίζουν, γίνονται τρόμος. Εφιάλτες. Κι αν βρεις παράθυρο, πηδός. Πετάς.

Χιλιάδες θεοί πεθαίνουν αυτή τη στιγμή στο όνομα του καθένα μας κι εμείς περιμένουμε το θέλημα του θεού μας να είναι για καλό έστω για μια φορά. Αυτή τη φορά που караδοκούμε να έρθει για να μας λυτρώσει. Αφού μας πεθάνει. Μας τάζουν παράδεισους, που δεν είναι ξεκάθαρο πού ακριβώς υπάρχουν. Στα σύννεφα από πάνω ή κάτω από τη γη που μας θάβουν; Έχουν μπερδέψει παράδεισο και κόλαση. Πνευματικός πόλεμος και πίστη. Τυφλά ο φόβος σας οδηγεί σε καθημερινό θάνατο χωρίς επιστροφή. Αιωρούμενες σάρκες. Βαριές.

Άγαρ

Μέσα από τη διαπρύσια κραυγή του θανάτου του, μπόρεσα να βρω τη φωνή που έκρυβε το μαντήλι, να σταματήσω να κλαίω με το πρόσωπο καλυμμένο, να καταφέρω να αναστηθώ πριν να πεθάνω. Και κατάφερα πια να γίνω ο εαυτός μου, να τολμήσω να ζήσω, να τιμήσω τη ζωή μου έξω από το ξύλινο κουτί που μου αναλογεί χωμένο βαθιά στο χώμα και να γελάω μαζί σας χλευάζοντας κάθε ακραία, θλιβερή ανεκτικότητα μιας μίζερης ελπίδας.

Η ανάστασή του, έγινε στα μάτια όσων τον είδαν ήρεμο νεκρό. Το χαμόγελο, που του ζωγράφιζε το πρόσωπο, τον ανάσταινε σε νέο άνθρωπο, με την καινούρια υπόσταση που έπαιρνε πια.

Συγχωρέστε με.

(Σκοτάδι)